

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Πρὸ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀστρονομίας, τῆς οὐρανίας ταύτης ἐπιστήμης, ἦσαν ὡς γνωστὸν ἐν μεγάλῃ τιμῇ οἱ ἀστρολόγοι, οἱ γόητες ἐκεῖνοι οἱ ἐκ θεωρίας τῶν ἄστρον προλέγοντες τὴν τύχην εἰς τοὺς εὐπίστους τῶν ἀνθρώπων. Τοιοῦτός τις ἀστρολόγος προεῖπεν εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον τὸν ΙΑ' ὅτι μία τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς του, ἦν ἡγάπα ὁ βασιλεὺς, θά ἀποθάνῃ ἐντὸς 8 ἡμερῶν. Ἐπειδὴ ἡ τύχη τὸ ἔφερεν καὶ ἐπληρώθη ἡ πρόβησις τοῦ γόητος, ὁ βασιλεὺς κατατεθλιμμένος καὶ ἀγανακτῶν, εἶπε νὰ φέρωσιν ἐνώπιόν του τὸν ἀστρολόγον, διατάξας συνάμα τοὺς ἀκολουθούς του ἵνα εἰς πρῶτόν του νεῦμα ἀναρπάσωσι τὸν ἄνθρωπον καὶ ρίψωσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ παραθύρου. Ὅταν λοιπὸν παρέστη ἐνώπιόν του, ὁ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς αὐτόν, τῷ λέγει — Σὺ, ὅστις ἰσχυρίζεσαι ὅτι εἶσαι τόσο σοφός, ὥστε νὰ προγινώσκῃς τὴν τύχην τῶν ἄλλων, εἰπέ μου αὐτὴν τὴν στιγμήν ποία θά εἶνε ἡ ἰδική σου, καὶ πόσον καιρὸν ἔχεις ἀκόμη νὰ ζήσης;» Ὁ ἀστρολόγος, εἶτε πληροφορημένος ὦν κρυφίως περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ βασιλέως, εἶτε καὶ ὑποπτεύσας αὐτόν, ἀπαντᾷ ἐτοίμως καὶ ἄνευ φόβου. «Μεγαλειότατε, θά ἀποθάνω τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Μεγαλειότητός σου.» Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἔσωσε τὸν πονηρὸν ἄνθρωπον, διότι ὁ δεσποδαίμων βασιλεὺς οὐ μόνον δὲν ἔδωκε τὸ σημεῖον νὰ τὸν κρημνίσωσιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ καὶ διέταξε νὰ τῷ δώσωσι πάντα τὰ ἀπαιτούμενα, κηδόμενος τῶν ἡμερῶν του ὡς τῶν ἰδίων ἐαυτοῦ.

Ἐνάλογον τοῦ προηγουμένου ἀνέκδοτον διηγεῖται ὁ Τάκιτος ἐν τοῖς «Χρονικοῖς» αὐτοῦ, τὸ ἐπόμενον: Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου ὁ Τιβέριος, διατρίβων ἐξόριστος ἐν Ῥόδῳ, ἡγάπα νὰ συμβουλευθῆται τοὺς μάντεις, καθήμενος ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν θάλασσαν· ἐὰν δ' αἱ ἀπαντήσεις τοῦ οἰωνοσκόπου παρῆρχον ὑπόνοιαν ἀμαθείας ἢ ἀγυρτείας εἰς τὸν Τιβέριον, οὗτος αὐτοστιγμαὶ κατεκρήμιζεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τινος ὑπέρρετου, ἐκεῖ παρισταμένου. Ἡμέραν τινὰ συνεβουλευέτο ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ μάντιν τινὰ, Θράσυλλον τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ δ' οὗτος τῷ ὑπέσχετο τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ παντὸς εἶδους ὀλιθιότητα, ὁ Τιβέριος θεωρήσας ταῦτα ἀγυρτικὴν κολακείαν, τὸν ἔρωτᾷ: «— Ἀποῦ εἶσαι τόσο σοφός, θά γνωρίζῃς βέβαια καὶ τὸ ἰδικόν σου μέλλον. Εἰπέ μοι πόσος καιρὸς σοὶ μένει νὰ ζήσης;» Ὁ Θράσυλλος, ὑποπτευθεὶς ἀμέσως τὸν σκοπὸν τῆς ἐρωτήσεως, ἐξήτασε πρῶτον μετὰ προσπεποιημένης ἀταραξίας τὴν θέσιν τῶν ἄστρον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεώς του· εἶτα δὲ ὡσεὶ καταληφθεὶς αἴφνης ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, ἀναφωνεῖ ὅτι

κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου. Καταπλαγείς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ μαυρόπιστος Τιβέριος, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν καθυσύχασεν, καὶ παραδεχθεὶς ὡς ἀληθῆ ὅσα εὐνοϊκὰ τῷ προεῖπε περὶ τῆς τύχης του, τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ὡς ἓνα τῶν φίλων του.

Ἔτι μὲν ἀπὸ τῆς ἀπάντησιν τοῦ ἀστρολόγου ἐκείνου ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου. Καταπλαγείς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ μαυρόπιστος Τιβέριος, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν καθυσύχασεν, καὶ παραδεχθεὶς ὡς ἀληθῆ ὅσα εὐνοϊκὰ τῷ προεῖπε περὶ τῆς τύχης του, τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ὡς ἓνα τῶν φίλων του.

Ἔτι μὲν ἀπὸ τῆς ἀπάντησιν τοῦ ἀστρολόγου ἐκείνου ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου. Καταπλαγείς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ μαυρόπιστος Τιβέριος, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν καθυσύχασεν, καὶ παραδεχθεὶς ὡς ἀληθῆ ὅσα εὐνοϊκὰ τῷ προεῖπε περὶ τῆς τύχης του, τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ὡς ἓνα τῶν φίλων του.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΜΗΝΕΣ

Φεβρουάριος

Ἐὰν ἔτυχε ν' ἀναγνώσῃς τὸν *Εὐθύμοιο Βλαχάβαρ* τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, ἀναγνώστὰ μου, θά ἐνθυμηθῆσαι βέβαια τοὺς ἀνωνύμους καὶ διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀλφραβήτου Α' Β' Γ' διακρινομένους ἀρματωλοὺς παρελαύνοντας διὰ τῆς σκηνῆς ἄνευ αἰτίας καὶ ἀσχέτως πρὸς τὸ δρᾶμα, καὶ μόνον ὅπως δώσωσι λόγον τῶν πεπραγμένων των. Ὅμοιαν παρέλασιν ἤρξαντο ἐν τῇ Ἔστια, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου, καὶ οἱ μῆνες, οὐχὶ ἀσχέτως ἐννοεῖται, πρὸς τὸ παιζόμενον δρᾶμα τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς, ἕκαστος δ' αὐτῶν ἀντιπαρερχόμενος διηγεῖται ἡμῖν τί ἔπραξε, δηλαδὴ τί εἶδε διαπραττόμενον κατὰ τὸν τριακονθήμερόν του (κατὰ μέσον ὄρον) βίον.

Καὶ λοιπὸν ὁ Φεβρουάριος εἶδε χορούς, χορούς, χορούς· χορούς ἐθιμοτυπίας ἐν καλλιμαρμαρίοις μεγάροις ὑπὸ τὴν ἀπλετον λάμπιν ἀκτινοβολούντων πολυφώτων, χορούς οἰκογενειακοὺς ἐν μετριόφροσιν αἰθούσαις ἀστῶν, χορούς παιδιῶν δοθέντας ὅπως χορεύσωσιν αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες, καὶ χορούς δημοσίους μετὰ καὶ ἄνευ προσωπίδων, μετὰ καὶ ἄνευ αἰδοῦς. Ὑπὸ πάσας λοιπὸν τὰς στέγας, ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῆς καλύβης (τοῦτο εἶνε ἀπλῶς τρόπος τοῦ λέγειν, ἐννοεῖται, διότι ἀγνωστὸν ἂν χορεύουν καὶ ἐν ταῖς καλύβαις) πλοῦσοι καὶ πτωχοὶ πόδες ἐπτερωθήσαν ὑπὸ τοὺς γοργοὺς ὀρχηστικούς φθόγγους ὀρχήστρας, κλειδοκυμβάλου ἢ καὶ ἀρμόνικας. Ἐκ τῶν δημοσίων χορῶν ἐπέτυχον ὑπὲρ πάντας οἱ ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ ἀδυνατοῦν νὰ φιλοξενήσῃ τὴν Θάλειαν προσεκάλεσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον τὴν μᾶλλον καταδεκτικὴν ἀδελφὴν τῆς.